

Willow Rose

Verloren

Vertaald door Corry van Bree

De Fontein

Proloog

Mijn voeten stampten op het trottoir terwijl ik naar de begraafplaats rende. Mijn hart bonsde zo hevig dat het voelde alsof het elk moment uit mijn borstkas kon barsten. Ik zocht naar tekenen van gevaar en mijn ademhaling versnelde tot een kort, hevig hijgen. De tijd drong; ik wist dat ik er moest zijn voordat het te laat was.

Klimop kroop langs het smeedijzeren hek omhoog en wierp spookachtige schaduwen op de verweerde bakstenen muren. Ik aarzelde bij de gedachte aan wat zich achter het hek bevond, maar mijn vastberadenheid nam het over.

Ik duwde het piepende hek open en liep de begraafplaats op. De dichte mist verborg alles wat zich op meer dan een paar meter afstand bevond. Schaduwen dansten tussen de grafstenen en ik kon niet zeggen of het een lichteffect of iets heel anders was. De angst stroomde door mijn lichaam, maar ik bleef rennen.

Ik voelde het zweet op mijn voorhoofd uitbreken. Ik was doodsbang, maar moest vinden waarvoor ik hier was gekomen, hoe gevaarlijk het ook zou zijn. Snel liet ik mijn ogen over de rijen grafstenen glijden en ineens zag ik een naam op een steen gegraveerd.

WILDE.

Een koude rilling liep over mijn rug terwijl ik ongelovig naar de grafsteen staarde. Hoe was dit mogelijk? Was ik mijn verstand aan het verliezen?

Ik liep er haastig naartoe. Het stof dat onder mijn voeten opsteeg, leek me te volgen. Mijn handen trilden toen ik het graf bereikte. Ik haalde diep adem en begon zo verwoed te graven dat de aarde door de lucht vloog. Mijn vingers werden rauw van de

harde grond en de scherpe stenen; ik sneed mezelf en begon op verschillende plekken te bloeden.

Ineens voelde ik iets. Ik pakte het vast en trok eraan terwijl een gevoel van paniek me overviel. Het was een voet die uit de aarde stak. Ik boog voorover en begon er zonder te aarzelen aan te trekken.

Plotseling zag ik een kleine jongen in het graf liggen. Zijn kleren waren vies en zijn huid was bleek. Hij leefde niet meer. Mijn hart leek te exploderen terwijl ik naar hem toe kroop en zijn kleine lichaam in mijn trillende armen nam. Ik begon onbeheerst te snikken en mijn tranen vermengden zich met de aarde op mijn gezicht.

‘Zack, jochie.’ Mijn stem was verstikt door emotie. ‘Wat is er met je gebeurd?’ Ik keek om me heen tussen de graven, op zoek naar het monster dat dit mijn lieve zoontje had aangedaan.

Het enige wat ik zag, was de lege begraafplaats en de stilte werd alleen doorbroken door mijn snikken. Ik hield Zacks lichaam stevig tegen me aan en wiegde hem. ‘Zack, o nee, Zack!’ riep ik. Mijn stem echode over de lege begraafplaats. De maan stond hoog aan de hemel en verlichtte het graf dat voor me lag. Ik had geen idee hoe lang ik had gegraven of hoeveel tijd er was verstreken sinds ik mijn zoontje voor het laatst in leven had gezien. Het was allemaal een waas.

Zacks lichaam was koud en stijf in mijn armen en ik moest mijn uiterste best doen om niet volledig in te storten. De gebeurtenis lag als een loden last op me en ik wist dat ik nooit meer dezelfde zou zijn.

En dat gold ook voor de mensen die dit op hun geweten hadden.

I

Charlie

Vier dagen eerder

Het was vollemaan en de lucht was warm en vochtig terwijl Tommy en Charlie naar het begin van het spookpad achter de gevangenis liepen. Charlie werd al doodsbang van het geluid van de ritselende bladeren en de takken die onder hun voeten braken voordat ze het hek waren gepasseerd. Hij had dit nog nooit gedaan en vond het doodeng, maar dat kon hij niet zeggen tegen zijn vriend, die al drie jaar achter elkaar was geweest, meestal samen met zijn oudere broer.

‘Dit wordt zo gaaf, vind je het niet geweldig?’ riep Tommy met opengesperde ogen.

Charlie knikte zwijgend en keek naar zijn voeten terwijl ze verder liepen.

Tommy en Charlie liepen over het overwoekerde pad. De scherpe randen van het hoge gras streken langs hun benen. De hemel boven hen was helder, de maan gaf net voldoende licht om het pad te zien. Terwijl ze voorzichtig verder liepen, gleed er een koude rilling over hun rug. In de verte hoorden ze mensen schreeuwen en ze zagen lichtbundels tussen de bomen.

Naarmate ze dieper in het bos kwamen werd het pad steeds griezeliger. Ze zagen gemummificeerde figuren in gescheurde kleding die aan bomen hingen en heksen die kakelend lachten bij vreugdevuren. Ze kropen dicht tegen elkaar aan terwijl ze naar een angstaanjagend skelet met gloeiende rode ogen keken dat rond-draaide op een platform. Een ander skelet sprong uit de struiken tevoorschijn, waardoor spinnenwebben met een mechanisch gekrijs verschoven, en nagmaakte lichaamsdelen in kooien tussen het

gebladerte zichtbaar werden. Af en toe schrokken ze zich dood als er iets onverwachts gebeurde.

Charlie was bang; hij was nog nooit op een spookpad geweest en was niet in staat het ongemakkelijke gevoel van zich af te schudden. Tommy daarentegen had de tijd van zijn leven. Hij lachte telkens nadat hij zich doodgeschrokken was en spoorde Charlie aan om verder te lopen. 'Vooruit, Charlie, dit is hartstikke leuk!' riep hij.

Charlie wist echter niet zeker of hij het wel zo leuk vond. Hij was doodsbang voor wat hem achter de volgende bocht te wachten zou staan. Heel even overwoog hij om terug te gaan, maar dat was onmogelijk. Dat zou te gênant zijn. Tommy zou hem daar eeuwig mee blijven pesten, dus liep hij door.

Telkens als een monster of een spook hen probeerde te laten schrikken, deinsde hij naar achteren. De eerste keer dat er een zombie uit de struiken wankelde, maakte Charlie een sprong van schrik. Tommy lachte en trok hem verder, precies op het moment dat een man in een zwarte mantel en met een wit masker voor zijn gezicht zwaaiend met een bijl op hen afstormde. Charlie hapte naar adem en dook weg, waarna hij op Tommy afstootte en zijn arm vastpakte. Ze renden naar een brug in het midden van het bos. Op het pad lag een lijk dat van top tot teen met bloed en vuil was bedekt. Op het moment dat Tommy ernaartoe liep, kwam er iets uit de borstkas omhoog. Tommy hapte naar adem toen een dikke zombie met op elkaar klapperende tanden uit het lijk klom en hen probeerde vast te grijpen.

Even later kwamen ze bij het slachthuis. Ze liepen naar binnen en een klein meisje rende op hen af. Haar gezicht was wit geschminkt, haar lege ogen starden in het niets en uit haar mond kwamen grommende geluiden. Charlie vond niets enger dan kleine meisjes, dus schreeuwde hij en sprong opzij. Maar terwijl hij dat deed, grepen armen die uit de wand staken hem vast en bloederige vingers raakten zijn huid, waardoor hij opnieuw schreeuwde.

Tommy lachte om Charlies angst. 'Kom op, Charlie, dit is alleen maar grappig,' zei hij in een poging zijn vriend gerust te stellen.

Charlie probeerde zich goed te houden, maar de angst en de spanning begonnen de overhand te krijgen. De twee jongens lie-

pen nu over een donker pad, waar plotseling een gestalte op hen afsprong.

Tommy lachte, maar Charlies angst werd nog groter. Hij hield er niet van om zich zo kwetsbaar te voelen. Het werd hem te veel. Hij wist dat het pad eindigde in een doolhof waarin hij het risico liep te verdwalen. Charlie had last van claustrofobie en was er doodsbang voor.

‘Tommy, ik weet niet of ik dit kan,’ zei Charlie met trillende stem toen ze de ingang van het doolhof hadden bereikt. Aan alle kanten klonk geschreeuw, vooral in het doolhof.

‘Wat bedoel je? We zijn er bijna, Charlie. Wees niet zo’n watje,’ antwoordde Tommy met een zweem van irritatie in zijn stem. ‘Ik ga nu het doolhof in en jij volgt me. Blijf vlak achter me, oké?’

‘O-Oké.’

Charlie zag zijn vriend het doolhof in gaan, liep naar de ingang en gluurde naar binnen. Het was er mistig, waardoor het onmogelijk was om te zien waar je liep en de stroboscooplampen die het doolhof verlichtten verwilden hem. Hij bleef bij de ingang staan, liet de mensen achter hem passeren en zag ze in de oneindigheid verdwijnen. Charlie deed een paar stappen naar binnen en kwam bij een smalle doorgang, waar hij zijwaarts doorheen moest schuiven om erlangs te kunnen. Hij draaide zich om en ging in plaats daarvan linksaf, maar terwijl hij het pad volgde, kwam er een groep mensen lachend en hard pratend in zijn richting lopen. Ze zeiden dat het pad niet naar de uitgang leidde en dat het doodliep.

Charlie voelde zijn hartslag versnellen. Hij draaide zich om, maar zag Tommy nergens. Mensen liepen in alle richtingen en hij wist niet welke kant hij moest kiezen. Hij had het gevoel alsof de wanden op hem afkwamen.

‘Tommy?!’ riep hij. ‘Tommy?!’

Hij kreeg geen antwoord. In het doolhof klonken geschreeuw en angstige kreten, en hij wist niet wat hij moest doen. Hij draaide zich om en rende terug langs het pad waarover hij was gekomen. Tenminste, dat dacht hij, maar hij was al zijn gevoel voor richting kwijt.

Charlies hart bonsde in zijn borstkas terwijl hij blindelings door

het doolhof rende. Het geluid van zijn hijgende ademhaling vulde zijn oren. Hij struikelde over iemand die over de grond kroop, met een bebloed gezicht naar hem opkeek en een kakelende lach uitstootte. Hij rende voortgedreven door angst verder. Hij wist niet waar hij naartoe ging, wist alleen dat hij weg moest, dat hij hier zo snel mogelijk uit moest zien te komen.

Op het moment dat hij dacht uit het doolhof ontsnapt te zijn, verscheen er een hand uit de duisternis die hem bij zijn schouder greep en hard naar achteren trok.

Was dit ook een onderdeel van de griezelshow?

Charlie werd de duisternis in getrokken en keek op. Hij sperde zijn ogen open van angst toen hij de man met het witte masker, die hij eerder had gezien, tegenover zich zag staan. Hij voelde hoe een mes zijn huid raakte. Om hem heen schreeuwden mensen van angst en plezier terwijl ze in de mist van de ene naar de andere kant renden.

Charlie probeerde zo hard mogelijk te schreeuwen, maar wist dat het tevergeefs was. Het was te laat.

Billie Ann

Ik stond voor de passpiegel en staarde naar mijn spiegelbeeld nadat ik een andere zwarte broek had aangetrokken. Mijn blonde haar, dat ik het vorige jaar had afgeschoren, was een stukje gegroeid en nu droeg ik het in een kort kapsel dat mijn gezicht omlijstte. Ik probeerde make-up op te doen, maar was daar nooit goed in geweest, dus zag ik eruit als een wasbeer en veegde ik alles weer van mijn gezicht. Daarna trok ik een ander topje aan, waarna ik de broek verwisselde.

‘Misschien moet ik een jurk aantrekken?’ zei ik tegen mezelf terwijl ik in mijn kast keek. ‘Misschien vindt ze het leuker als ik er vrouwelijker uitzie?’

Ik schudde mijn hoofd. Nee, ik moest mezelf blijven. Ik wilde niets dragen waarin ik me ongemakkelijk voelde. Ik zuchtte en werd steeds zenuwachtiger.

Mijn ouders, die hier waren om op de kinderen te passen, keken met een bezorgde blik naar me. Mijn moeder kwam naar me toe en hield haar hoofd schuin. ‘Ik denk niet dat ik je ooit zo gezien heb.’

‘Misschien moet ik het afzeggen,’ verzuchtte ik terwijl ik de blauwe blazer uittrok. Ik staarde naar mijn ontbrekende linkerborst en legde mijn hand erop. Nu de kanker was verdwenen, was ik van plan hem te laten reconstrueren, maar om de een of andere reden had ik dat nog niet gedaan, ook al betaalde mijn verzekering de operatie. Ik twijfelde of ik dat deel van mezelf wilde verbergen. Ik was trots op het litteken, een bewijs dat ik de kanker had overwonnen. Ik had gezegevierd. Maar de ontbrekende borst zorgde ervoor dat de kleding die ik droeg er vreemd uitzag.

‘Maak je niet zo druk,’ zei mijn moeder met een onhandig klopje

op mijn rug. Haar gezichtsuitdrukking was een combinatie van bezorgdheid en zenuwachtigheid, maar ze deed haar best om dat achter een geforceerde glimlach te verbergen. Ik hoorde de spanning in haar stem, maar had er waardering voor dat ze haar best deed. Mijn moeder was altijd trots op me geweest, maar dit deel van mijn leven daagde haar overtuigingen uit op een manier waarmee ze moeite had. 'Je zou denken dat je nog nooit een date gehad hebt.'

'Dat heb ik ook niet,' gaf ik toe terwijl mijn wangen rood werden van schaamte. Ik draaide me om zodat ze het niet zou zien. Ik wilde niet dat ze zich nog ongemakkelijker zou voelen dan ze al deed. 'In elk geval niet zoals deze date.'

Mijn vader liep naar ons toe. 'Laat haar met rust, ze is gewoon zenuwachtig. Wij zorgen voor de kinderen terwijl jij weg bent.'

Ik knikte, dankbaar vanwege het feit dat ze me ondanks hun overtuigingen wilden helpen. Ik wist dat ik veel van hen vroeg. Mijn ouders waren bijzonder religieus en het kostte hen moeite om te accepteren dat ik lesbisch was. Ze hadden hun best gedaan om me op andere gedachten te brengen en me ervan te overtuigen dat het een voorbijgaande fase was, en ik weet zeker dat ze dat nog steeds geloofden, maar ik wist beter. En de laatste tijd had ik hen nodig om me te helpen met de kinderen.

De afgelopen maanden waren niet gemakkelijk geweest. Mijn ex, Joe, probeerde de kinderen van me af te pakken en zocht bewijs dat ik een ongeschikte moeder was, dus durfde ik ze niet meer alleen thuis te laten als ik weg was, hoewel Charlene inmiddels zeventien was en prima in staat was om voor haar broertjes, die vijftien en tien waren, te zorgen. Mijn ex geloofde niet dat ik er voor hen was, en hij en zijn advocaat waren nog steeds in gesprek met mijn advocaat over de voorwaarden van de scheiding en wie de kinderen en het huis kreeg. Tot nu toe hadden we geen akkoord bereikt en de kwestie sleepte zich eindeloos voort. Daardoor bevond ik me in een onbekende situatie waarin ik mijn weg moest zien te vinden. Ik kon me geen fouten veroorloven, anders zou Joe de kinderen van me afpakken. Ik moest heel voorzichtig en verantwoordelijk zijn en goed nadenken over elke stap die ik zette. Nog één fout en dan was het gebeurd. In de ogen van Joe was het feit dat ik ervoor

was uitgekomen lesbisch te zijn voldoende om me als ongeschikt te beschouwen.

Ik draaide me weer om naar de spiegel en probeerde een andere outfit. 'Denk je dat Danni dit leuk zal vinden?'

Mijn moeder ontweek mijn blik en haalde haar schouders op. Ik vond het vreselijk dat het haar een ongemakkelijk gevoel bezorgde nu ik voor het eerst van mijn leven mezelf was. Ik voelde me er slecht door, maar wist dat ze haar best deed om me op elke mogelijke manier te steunen. Ik moest er gewoon aan denken dat ze een andere overtuiging had. Ondanks alles probeerde ze het echt. Ze wilde dat ik gelukkig was. En een echte date met Danni, mijn beste vriendin en de liefde van mijn leven, was al jaren een droom van me. Danni had in het ziekenhuis mijn hand vastgepakt en had me verteld dat ze van me hield. Ik herinnerde het me alsof het de vorige dag was gebeurd. Ze had vorig jaar maandenlang in het ziekenhuis gelegen nadat ik haar uit een brandend huis had gered en ik had elke dag naast haar bed gezeten, had haar voorgelezen en geamuseerd met verhalen over mijn collega's op het politiebureau. Toen ze eindelijk naar huis mocht, had ze moeite met lopen en had ze revalidatie nodig gehad, en daarnaast vergden haar kinderen veel van haar. Haar aanstaande ex-man was uit huis gegaan om bij zijn vriendin te wonen en het was een enorme uitdaging voor haar om alleen voor de tweeling te zorgen. Ik had haar zo veel mogelijk geholpen met de dagelijkse werkzaamheden en zo was onze relatie tot nu toe geweest. Maar ik wilde meer, veel meer, en nu was het eindelijk zover. Ze had ingestemd met een date, een echte date in een restaurant, en ik was dolgelukkig. Hoewel, eigenlijk was ik doodsbang. Ik had nog nooit iemand zo graag gewild als haar en ik was bang dat ik het zou verpesten.

'Danni en jij kennen elkaar al jaren, Billie Ann,' zei mijn moeder. 'Ze weet hoe je eruitziet. Je bent geen verrassing voor haar.'

'Nee, misschien niet, maar ik wil dat ze me mooi vindt. Ik wil dat ze zich tot me aangetrokken voelt.' Het laatste fluisterde ik bijna.

Mijn moeder zuchtte en richtte haar blik beschaamd op de vloer.

Mijn vader keek naar haar. 'Misschien moeten we Billie Ann met rust laten. Laten we gaan kijken wat Zack aan het doen is.'

Hij pakte mijn moeders hand en ze liepen door de gang naar de kamer van mijn jongste zoon. Ik was opgelucht omdat ik me nu pas echt kon concentreren op wat ik zou aantrekken.

Terwijl de zon aan de horizon wegzakte en ons stadje en ons huis, dat al helemaal versierd was voor Halloween, in een warme gouden gloed doopte, paste ik zenuwachtig een andere outfit voor de spiegel. Ik keek naar mezelf en besepte dat dit het niet was. Het klopte niet. Dus kleedde ik me opnieuw om. Dit keer trok ik een spijkerbroek, een blouse en een blazer aan, waarna ik tevreden knikte. Dit was ik. Mijn moeder had gelijk. Danni kende me en wilde dat ik mezelf was.

Ik keek uit het raam naar onze doodlopende straat of ik haar auto al zag aankomen. De veranda's van de huizen waren versierd met sinister grijnzende pompoenen en de kaarsen erin veroorzaakten spookachtige schaduwen die dansten in de schemerige straat. Boven de veranda van onze burens was een groot spinnenweb gespannen, met kleverige draden die waren bedekt met zilveren glitters. Namaakspinnen in allerlei vormen en maten klampten zich aan de draden vast alsof ze in een angstaanjagend moment waren bevroren. De veranda was veranderd in een griezelige begraafplaats, met grafstenen die schots en scheef uit de grond staken en delen van skeletten die uit de graven omhoogkwamen alsof ze naar de voorbijgangers grepen. Mijn eigen huis was mooi versierd, maar het was niets vergeleken bij dat van de burens.

Ik keek nog een laatste keer in de spiegel in mijn slaapkamer terwijl ik een paar plukjes haar probeerde glad te strijken.

Ineens hoorde ik het vertrouwde geluid van de deurbel en ik wist instinctief dat het Danni was. 'Ik doe wel open!'

Een golf van spanning schoot als een elektrische stroom door me heen terwijl ik de trap met twee treden tegelijk af rende. Ik voelde me een tiener die voor het eerst naar een schoolfeest ging. Op weg naar de deur liep ik langs mijn werktelefoon en politiepenning. Ik aarzelde even, pakte ze vervolgens allebei en nam ze mee.

3

Tommy

Tommy had het gevoel dat hij al urenlang ronddwaalde en kon het bijna niet geloven toen hij uiteindelijk de uitgang van het doolhof vond. Nu voelde hij zich uitermate trots. Hij had het doolhof overwonnen en had het gevoel dat hij vanaf nu alles aankon wat op zijn pad zou komen.

Hij keek om zich heen en zag andere mensen naar buiten komen, hun gezicht getekend door verschillende emoties. Sommigen lachten, anderen haalden zwaar adem en waren duidelijk uitgeput. Het gezicht dat hij zocht, zag hij echter nergens.

Hij keek weer naar het doolhof in de hoop Charlie naar buiten te zien komen en begon langzamerhand zenuwachtig te worden. Waar was Charlie?

Tommy keek op zijn horloge en beseftte dat zijn ouders hier elk moment konden zijn om hen op te halen. Hij kon niet zonder Charlie vertrekken, maar wilde ook niet het risico lopen om opnieuw in het doolhof te verdwalen.

Er liep een koude rilling over Tommy's rug. Hij was zo gefocust geweest op het vinden van de uitgang van het doolhof dat hij zijn vriend uit het oog was verloren. Hij had aangenomen dat Charlie vlak achter hem liep, maar nu beseftte hij dat het niet zo was en omdat hij wist dat Charlie bang was geweest, voelde hij zich daar verschrikkelijk schuldig over.

De minuten sleepten zich voort terwijl Tommy wachtte tot zijn vriend uit het doolhof kwam, maar dat gebeurde niet. Tommy beseftte dat hij op Charlie had moeten wachten. Hij had hem niet alleen mogen laten in het doolhof.

Allerlei scenario's schoten door zijn hoofd. Stel dat Charlie

verdwaald was? Stel dat hij gewond was geraakt? Zijn ouders zouden woedend zijn als ze erachter kwamen dat hij zijn vriend had achtergelaten.

Tommy besloot in actie te komen. Zonder er verder over na te denken liep hij het doolhof weer in.

De bochten en kronkels leken nu nog verwarrender en Tommy's hart klopte razendsnel. Hij bleef echter doorlopen, riep de naam van zijn vriend en luisterde of hij antwoord kreeg.

'Charlie!'

Tommy sloeg de ene na de andere hoek om terwijl hij zijn naam wanhopig riep. Wat hij vond, was echter niet wat hij had verwacht.

Ineens zag hij Charlie roerloos op de grond liggen. Hij was bleek en rond zijn hoofd lag een plas bloed. Tommy's maag draaide om terwijl hij naar zijn vriend toe rende.

'Charlie!' schreeuwde hij. Zijn stem echode tegen de wanden van het doolhof, maar hij kreeg geen reactie.

Tommy zag de levenloze blik in Charlies ogen. Hij hapte naar adem en zijn handen trilden terwijl hij zijn vingers op Charlies pols legde om te voelen of zijn hart nog klopte. Dat was niet zo. Op dat moment wist Tommy dat het te laat was. Charlie was dood.

Terwijl hij op zijn hurken naast zijn vriend zat, hoorde hij gelach achter zich. Hij draaide zich om en zag een groep tieners naar Charlies lichaam staren. Ze wezen en lachten om de plas bloed. Tommy staarde sprakeloos naar hen en keek vervolgens naar het bloed op zijn handen. De mensen die hen passeerden dachten blijkbaar dat Charlies lichaam gewoon een onderdeel van de griezelshow was.

Tommy's hoofd was volkomen leeg; hij wist niet wat hij moest doen of hoe hij hulp moest krijgen.

Charlie bloedde uit een diepe snee in zijn keel en zijn ogen staarden leeg naar boven. Tommy schudde hem zachtjes heen en weer, hoewel hij beseftte dat het te laat was. Zijn vriend was dood.

Meer mensen passeerden hen en lachten om het tafereel. Tommy wilde naar hen schreeuwen, wilde vertellen dat dit echt was, dat zijn vriend dood was, maar kon geen woord over zijn lippen krijgen. Het voelde alsof de hele wereld om hem heen draaide en hij de enige was die niet bewoog.

Hij stond langzaam op, zijn ogen nog steeds op Charlies levenloze lichaam gericht. Hij wist dat hij iets moest doen; hij kon zijn vriend niet zomaar achterlaten.

Tommy tilde Charlie langzaam op en hield hem dicht tegen zich aan. Hij wist dat hij Charlie uit het doolhof moest zien te krijgen. Hij moest hulp hebben. Eindelijk vond hij de uitgang. Terwijl hij met Charlie dicht tegen zich aan naar buiten strompelde, zijn favoriete shirt onder het bloed van zijn vriend, riep hij: 'Alsjeblieft, help me!'

Een man die langs hem liep, zei tegen zijn metgezel dat het er ongeloofelijk echt uitzag en dat de show dit jaar geweldig was. De tranen stroomden over Tommy's gezicht terwijl hij wanhopig om zich heen keek, op zoek naar iemand die hem kon helpen, maar iedereen dacht nog steeds dat het een act was.

Tommy begon te snikken, liet zich op de grond zakken en sloeg zijn handen voor zijn gezicht. Hij schreeuwde zijn wanhoop uit, zo hard dat de omstanders eindelijk beseften dat dit echt was.

4

Billie Ann

Het restaurant werd zwak verlicht door het zachte schijnsel van de kaarsen die op de tafels stonden en schaduwen op de muren wierpen. Danni zat tegenover me. Haar ogen fonkelden in het kaarslicht. Ze was mooi, zoals altijd, maar vanavond was het anders. Vanavond hadden we een date.

Terwijl ik tegenover Danni in de Pompano Grill zat, een leuk Italiaans restaurant in het centrum van Cocoa Beach, voelde ik een enorm onbehagen tussen ons. We waren al jarenlang elkaars beste vriendin, maar nu we probeerden een romantische relatie te beginnen voelde alles anders. Was het echt mogelijk om die overstap te maken? Waarover moesten we praten? We wisten alles al van elkaar.

Ik speelde zenuwachtig met mijn vork, draaide hem rond op mijn bord terwijl de stilte tussen ons me parten begon te spelen. Ik voelde dat ik op het punt stond onzinnige dingen te gaan zeggen, maar hield mezelf net op tijd in. Hoe hard ik ook probeerde mijn zenuwen te bedwingen, ze leken de overhand te krijgen. Ik voelde me ontzettend opgelaten en onzeker. Hoe ging je van een vriendschap naar een liefdesrelatie? Ik frunnikte aan mijn servet terwijl ik iets probeerde te bedenken om te zeggen. Moest ik haar hand vastpakken? Was dat te voorbarig? Misschien moest ik gewoon proberen met haar te praten en de dingen op een natuurlijke manier laten verlopen?

‘Eh... Hoe was het op je werk?’ vroeg ik terwijl ik inwendig ineenkromp door mijn onnozele vraag. ‘Ben je blij om weer terug te zijn?’

Danni glimlachte even, waardoor haar mondhoeken omhoogkrulden. ‘Jazeker,’ zei ze. ‘Het was fijn om terug te zijn, maar het

was druk.' Ze zweeg even voordat ze verderging. 'Dit is echt een leuk restaurant. Ik heb het hier altijd fantastisch gevonden, vooral nu ze het gerenoveerd hebben. Bedankt dat je me hier mee naartoe genomen hebt.'

Ik knikte. Mijn hartslag was versneld omdat ik zo zenuwachtig was. 'Ja, ik dacht dat dit een goede plek voor ons zou zijn om... Je weet wel, om samen te zijn.'

Danni trok een wenkbrauw op. 'Samen zijn?' herhaalde ze met een glimlach. 'Is dat wat we doen? Gewoon samen zijn?'

Ik werd rood van schaamte. 'Nee, ik bedoel, ik hoopte... Ik wil dat dit een date is,' zei ik terwijl ik over mijn woorden struikelde.

Danni's gezichtsuitdrukking verzachtte. Ze stak haar arm uit en pakte mijn hand vast. 'Dat weet ik,' zei ze. 'En dat wil ik ook.'

Een golf van opluchting en geluk stroomde door me heen en ik kneep zachtjes in haar hand, waarna ik mijn vingers met de hare verstrengelde. Ze keek naar me met een verraste, nieuwsgierige blik in haar ogen.

'Ik weet dat het misschien plotseling lijkt, maar ik wil dit al heel lang,' zei ik bijna fluisterend. 'Ik weet niet wat de toekomst in petto heeft, maar ik weet wel dat ik bij jou wil zijn, Danni. Ik wil je in mijn leven hebben.'

Ze knikte en keek naar de tafel. 'Ik hou van je, Billie Ann, dat meen ik echt. Ik kan de intense gevoelens tussen ons niet ontkennen. Ik weet dat het meer dan vriendschap is, maar we moeten het rustig aan doen. Ik ben net begonnen aan mijn scheiding en jij... jij zit nog midden in die van jou, met al het gedoe met de advocaten en zo. En de kinderen -'

'Het is in orde,' onderbrak ik haar. 'Laten we gewoon genieten van dit moment en niet te veel over alles nadenken, oké?'

Ze knikte en trok haar hand uit de mijne toen er een stelletje langs onze tafel liep. Daarna glimlachte ze naar me op de zachte en tedere manier die zo typerend voor haar was. Mijn hart smolt. Ik wist dat het allemaal een beetje veel was en dat het een enorme verandering voor haar was. Ik had het zelf meegemaakt en worstelde al jaren met mijn seksualiteit. Het was niet gemakkelijk en ik wist dat ik begrip voor haar moest hebben en haar de tijd moest geven.

Ik probeerde op een beleefde en verfijnde manier wijn in haar glas te schenken, maar morste op het tafelkleed. Danni begon te lachen en ik kon niet anders dan met haar meedoen.

De spanning tussen ons verdween eindelijk en het voelde alsof we onszelf weer waren en zonder druk of verwachtingen van elkaars gezelschap konden genieten.

We praatten over van alles en nog wat, van onze favoriete jeugtherinneringen tot onze dromen voor de toekomst. Het voelde alsof we nieuwe kanten van elkaar ontdekten, hoewel we al jaren bevriend waren.

Toen we klaar waren met eten en het restaurant uit liepen, liet Danni haar hand in die van mij glijden. Het was een klein gebaar, maar het betekende alles voor me. Ik wist dat we nog een lange weg te gaan hadden, maar was bereid het rustig aan te doen en geduld te hebben. Wat de toekomst ook voor ons in petto mocht hebben. Op dit moment was ik gewoon dankbaar dat ik Danni naast me had, als mijn beste vriendin en misschien, heel misschien, zelfs meer. Uiteindelijk.

Ze liet mijn hand los toen ze mijn telefoon in mijn zak hoorde trillen. Ik zuchtte, haalde hem tevoorschijn en zag de naam van commissaris Becky Harold op het scherm oplichten. Mijn hart sloeg een slag over. Er was maar één reden waarom ze me op een zaterdagavond zou bellen.

Ik nam op. 'Wat is er aan de hand?'

'We hebben een lichaam gevonden bij het spookpad achter de gevangenis. Het gaat om een kind. Ik rijd er nu naartoe en heb je daar zo snel mogelijk nodig.' Mijn hart sloeg een slag over. Een kind.

'Wat is er?' vroeg Danni met trillende stem.

Ik wilde het haar niet vertellen. Nu het eindelijk goed tussen Danni en mij begon te gaan kwam de realiteit van mijn werk als onderzoeker tussen ons in staan. Ik wist dat ik ernaartoe moest, maar wilde Danni niet achterlaten. Ik keek naar de bezorgde blik in haar ogen.

'Het is mijn werk,' zei ik terwijl ik kalm probeerde te blijven. Ik had dit weekend geen dienst, maar moest er als hoofd van de

afdeling Moordzaken naartoe omdat het om een kind ging. 'Er is een moord gepleegd en ik moet ernaartoe.'

Danni knikte begripvol. 'Ga maar,' zei ze. 'Ik red me wel. Doe voorzichtig, oké?'

Ik knikte met een schuldig gevoel. Dit was onze avond en nu liet ik haar alleen achter. Maar ik had werk te doen en kon mijn privéleven daar niet tussen laten komen.

'Ik bel je zo snel mogelijk,' beloofde ik en ik gaf een kneepje in haar hand voordat ik hem losliet.

Eerste druk juni 2025
Dit is het derde deel in de serie Florida Crime.

Oorspronkelijke titel *In Her Grave*
Oorspronkelijke uitgever Bookouture, een imprint van Storyfire Ltd,
Londen
Copyright © Willow Rose, 2024
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Corry van Bree
Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, naar een ontwerp van Lisa Brewster
Omslagbeeld © Arcangel
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout
ISBN 978 90 261 7370 7
ISBN e-book 978 90 261 7371 4
ISBN luisterboek 978 90 261 7372 1
NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelvoudig en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.